

Arrest

nr. 87 460 van 12 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juni 2012.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juni 2009 en op 8 december 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij deze aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet veelvuldig heeft geactualiseerd.

Op 22 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond worden verklaard. Op 5 mei 2011 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Op 6 juni 2011 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 83 324 van 21 juni 2012 daar deze beslissingen, zoals hieronder blijkt, worden ingetrokken.

Op 10 januari 2012 trekt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing van 22 april 2011 en het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten in.

Op 10 januari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de nieuwe beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond worden verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf van 19.06.2009 en 14.12.2009 en aanvullingen van 21.01.2010, 30.03.2010, 22.04.2010, 03.06.2010, 07.09.2010, 14.09.2010, 05.10.2010, 09.11.2010, 16.11.2010, 23.11.2010, 30.11.2010, 09.12.2010, 23.12.2010, 25.01.2011, 08.02.2011 en 07.04.2010 die werden ingediend

door:

B., I.(...)

nationaliteit: Marokko

geboren te Zaaroura op (...)1972

ook gekend als

B., I.(...)

nationaliteit: Frankrijk

geboren te Tanger op (...)1972

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat hij naar België kwam om economische redenen en dat hij zijn land diende te verlaten wegens de malaise in zijn land van herkomst. Betrokkene verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere beweringen kunnen staven. Hij verwijst naar de algemene toestand in zijn land van herkomst, zonder deze op zijn eigen situatie toe te passen en te bewijzen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bijgevolg wordt dit element niet weerhouden als grond voor regularisatie.

Verder verklaart betrokkene dat hij sinds 1993 in België zou verblijven en dat hij zich hier intussen heeft geïntegreerd. Zo legt hij stukken voor om aan te tonen dat hij Nederlandse les heeft gevolgd, dat hij een gemotiveerde en trouwe cursist is, dat hij een huurcontract heeft ondertekend, dat hij werkbereid is, dat hij hier al gewerkt heeft, dat hij zicht heeft op werk, dat hij lid is van een voetbalclub, dat hij een

eigendom in het bezit had en dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd die betrokkene kennen als een vriendelijke, sociale, aangename, eerlijke man die graag een handje helpt. Wat deze lokale verankering van betrokkene betreft dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 20.09.1999 in het bezit werd gesteld van verblijfskaart voor een burger van de Unie op basis van een vervalste Franse Identiteitskaart, die bij een terugreis naar Marokko op 10.08.2004 door de Federale Politie op de luchthaven van Zaventem werd ingetrokken en dat hij vervolgens na de weigering van een terugreisvisum door de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Casablanca, Marokko, op illegale wijze België weer is binnengereisd. Betrokkene is dus zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin hij zich bevindt. Enerzijds heeft hij de Belgische autoriteiten misleid en op basis van een valse identiteit in België kunnen verblijven, anderzijds is hij, nadat zijn terugreisvisum op 25.10.2004 werd geweigerd, zonder de nodige documenten betreffende toegang en verblijf, teruggekeerd naar België en heeft hij er zich bewust in illegaal verblijf genesteld. Op 31.08.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend en diende hij zelf alles in het werk te stellen om te voldoen aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten. Bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn land van herkomst terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij zich verder in illegaal verblijf heeft genesteld. Om deze reden en bovenvermelde fraude kan het feit dat betrokkene sinds 1993 in België zou verblijven en hier ondertussen geïntegreerd is, niet weerhouden worden als grond voor een verblijfsregularisatie.”

Op 8 maart 2012 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht (audi et alteram pars)”*.

De verzoekende partij zet ter adstruering van dit enig middel in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Enig Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht (audi et alteram partem):

1.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [..]”

1.1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden

hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen — in casu de bestreden beslissingen d.d. 10.01.2012 en d.d. 08.03.2012) zowel de feitelijke als de Juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.1.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11juni 2009, punt 2.3. *in fine* en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11juni 2009, punt 2.4. *in fine*).

1.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest no 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest no 28.599 van 11juni 2009, punt 2.4.).

1.1.5. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

1.1.6. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

1.1.7. In casu zijn de bestreden beslissingen van 10.01.2012 en van 08.03.2012 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf R.v.V. arrest n° 28599 van 11juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf R.v.V. arrest no 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. *in fine* en Cf R.v.V. arrest n° 28.599 van 11juni 2009, punt 2.4. *in fine*).

1.1.8. Overigens merkt verzoeker op dat verwerende partij klaarblijkelijk gebruik maakt van haar discretionaire bevoegdheid om de eerdere weigering van 22.04.2011 in te trekken en een beslissing te

nemen in de regularisatieaanvraag van verzoeker. Wel merkt verzoeker plots op dat eerst verwerende partij in zijn weigeringsbeslissing het volgende had gesteld:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze Instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde Instructie, te blijven toepassen.

1.1.9. Verzoeker stelt vast dat het algemeen bekend was dat de Staatsecretaris zijn discretionaire bevoegdheid hanteerde om de instructies van 19.07.2009 toch nog te blijven hanteren en dat verwerende partij deze houding ging respecteren. Thans op datum van 10.01.2012 zegt verwerende partij dat die instructie vernietigd werd en dat bij gevolg die instructies (en in het verlengde daarvan het vademecum van 21.09.2009) niet meer van toepassing zijn. Verzoeker als leek en rechtsonderhorige begrijpt er NIETS meer van. Verwerende partij stelt eerst dat men de instructies ging volgen en vervolgens zegt men dat de instructies niet meer van toepassing zijn, terwijl het gegeven dat de instructies van 19.07.2009 vernietigd werden door de Raad van State toen (bij de eerste weigeringsbeslissing) bekend was. Het rechtmatige vertrouwen dat doorheen de verblijfsprocedure gewekt werd ten aanzien van verzoekster wordt schromelijk met de voeten getreden. Verzoeker kan van niets meer zeker zijn. De rechtszekerheid is met de modus operandi van verwerende partij niet gediend. Verzoeker is noch zeker van het gegeven dat de instructies zullen worden toegepast, noch of verzoeker wel de kans krijgt om zoals vele andere haar rechten te doen gelden aan de hand van de instructies van 19.07.2009. Verzoeker meent dat de handwijze van verwerende partij een rechtsonzekere situatie creëert en het vertrouwen die initieel werd gecreëerd heeft beschaamd. Minstens heeft verwerende partij nagelaten te voldoen aan de informatieplicht die op elke administratieve overheid rust. Een dergelijke manier van handelen bevordert de onzekerheid en het wantrouwen in de administraties.

1.1.10. Daar de tweede beslissing d.d. 08.03.2012 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 10.01.2012 dient deze als accessorium van de eerste bestreden beslissing tevens vernietigd te worden. De bestreden beslissingen (weigering regularisatie d.d. 10.01.2012 en bijlage 13 d.d. 08.03.2012) zijn maar heel schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. In casu vermeldt de eerste beslissing slechts het gegeven dat verzoeker niet zou voldoen aan de eisen of voorwaarden van criterium 2.3. van de instructie van 19.07.2009. Zo stelt verwerende partij dat verzoekster niet voldoet aan de eisen van het criterium 2.3. van de instructie van 19.07.2009 omdat verzoekster niet zou hebben bewezen dat zij in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar zus en schoonbroer.

1.1.11. Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoeker louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoeker niet voldoet aan het criterium van 2.8.A van de instructie van 17.09.2009 daar hij niet zou hebben aangetoond ononderbroken op het Belgisch grondgebied te hebben verbleven sinds 15.12.2004 tot en met 15.12.2009.

- dat verzoeker een visum aangevraagd heeft op de diplomatieke post van België te Casablanca (Marokko) op 23.08.2004 en het visum werd hem op datum van 25.10.2004 geweigerd. Voor een dergelijke procedure was de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker in Marokko vereist.

1.1.12. Ten eerste wenst verzoeker dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van het criterium 2.8.A. van de instructie van 19.07.2009 niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoeker aan de overige voorwaarden van het criterium 2.8.A. van de instructie van 19.07.2009 voldoet.

1.1.13. Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoeker niet en/of onvoldoende zou hebben aangetoond tussen 25.10.2004 en 15.12.2004 (zijnde de betwiste periode) op het Belgisch grondgebied aanwezig te zijn geweest. Verzoeker is duidelijk in zijn standpunt en is van oordeel dat hij minstens voor 15.12.2004 op het Belgisch grondgebied aanwezig was zodat hij meent te voldoen aan de verblijfsvoorwaarde van 5 jaar conform het criterium 2.8.A. van de instructie van 19.07.2009.

1.1.14. Ten derde stelt de instructie van 19.07.2009 uitdrukkelijk het volgende:

“[...] De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is.

Wanneer dit het geval is, kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is.

of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren. [...]"
Verder staat er het volgende te lezen in het vademecum van 21.09.2009 inzake de verduidelijking van de instructie van 19.07.2009:

b) Specifieke procedure voor de lokale verankering

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals bepaald in de punten 2.8.A. of 2.8.B.), of het dossier volledig is en of de aanvraag niet kennelijk ongegrond is.

- Indien het dossier in aanmerking komt en gegrond is, wordt de persoon geregulariseerd

- Indien het dossier in aanmerking komt en niet kennelijk ongegrond is: legt de minister het dossier voor aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen die een (niet-bindend) advies zal uitbrengen. De Commissie van Advies voor Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen.

Indien de minister nadien van dat advies afwijkt, moet hij motiveren waarom hij dat doet [...]"

1.1.15. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat wanneer het dossier van een aanvrager in aanmerking komt en niet kennelijk ongegrond is, dan wordt het dossier voorgelegd aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen die een niet bindend advies zal uitbrengen.

1.1.16. In casu is er blijkbaar onduidelijkheid — langs de zijde van verwerende partij over de periode van 25.10.2004 t.e.m. 15.12.2004 — zodat verwerende partij zonder maar zich redelijk en zorgvuldig te gedragen een weigeringsbeslissing neemt. In casu is het dossier van verzoeker niet kennelijk ongegrond zodat minstens verwerende partij bij de minste twijfel minstens het dossier had moeten overmaken voor een advies bij de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, zoals de instructie van 19.07.2009 evenals het vademecum stelt. Immers, verwerende partij stelt in casu dat verzoeker niet ononderbroken in België zou hebben verbleven, zonder zich maar de vraag te stellen hoelang de gebeurlijke onderbreking heeft geduurd. Verzoeker heeft de kans niet gehad om gebeurlijke stukken bij te brengen en zich te verantwoorden. In realiteit en in de feiten doet verwerende partij juist een veronderstelling zonder naar het standpunt van verzoeker te luisteren. Immers, in casu legt niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel, maar ook de hoorplicht aan verwerende partij de plicht op om het standpunt van verzoeker te horen, en dit kan maar enkel gebeuren door een advies te vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, die verzoeker voor verduidelijking kan oproepen om hem te horen, zodat het beginsel audi et alteram partem kan worden gerespecteerd.

1.1.17. In casu werd verzoeker noch gehoord, noch werd zijn dossier overgemaakt aan de voormelde Commissie voor advies. Wanneer — zoals in specie het geval is — twijfel en/of onduidelijkheid bestaat over een dossier (zeker wat de verblijfsvoorwaarde betreft), dient verwerende partij als een zorgvuldige administratie, hetzij het voordeel van de twijfel te laten spelen in het voordeel van de rechtsonderhorige, hetzij een advies te vragen aan de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen.

In de ogen van verzoeker, werd hij onheus bejegend, zodat er een beslissing werd genomen die een zodanige inpakt heeft op zijn verblijfsdossier.

1.1.18. Daar de tweede beslissing d.d. 08.03.2012 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 10.01.2012 dient deze als accessorium van de eerste beslissing tevens vernietigd te worden.

1.1.19. De bestreden beslissingen (weigering regularisatie d.d. 10.01.2011 en bijlage 13 d.d. 08.03.2011) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient haar beslissingen te motiveren op een afdoende wijze en dient bij de beoordeling van de elementen van het dossier - zeker nu het een ernstig effect heeft op het verblijfsdossier van verzoeker — elke rechtsonderhorige in de mogelijkheid te stellen zijn dossier aan te vullen en bijkomende stukken toe te voegen aan het dossier. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoeker pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoeker in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen en of te worden gehoord in zijn standpunt. Evenmin werd zijn dossier — nu het niet kennelijk ongegrond is — aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

1.1.20. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel evenals het beginsel van de hoorplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden."

2.2 Vooreerst wordt opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met

redenen omkleed moeten zijn, tot doel hebben de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de elementen die de verzoekende partij heeft aangehaald in haar aanvraag niet volstaan om haar te machtigen tot verblijf en de aanvraag bijgevolg ongegrond verklaard wordt. In de tweede bestreden beslissing wordt verder, bij verwijzing naar en in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en meer specifiek niet in bezit is van een geldig paspoort en geldig visum.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.3 Vervolgens blijkt dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot de bestreden beslissing waar wordt benadrukt dat de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 gelet op rechtspraak van de Raad van State niet meer van toepassing zijn, voor het overige in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aanvoert - zij het tevens middels het standpunt haar dossier voor te leggen aan de Commissie van advies voor vreemdelingen - dat zij wél op een ononderbroken wijze in België verblijft. Deze voorwaarde op een ononderbroken wijze in België te verblijven, werd geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gezien de verzoekende partij in haar verzoekschrift de desbetreffende bepalingen uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en haar *vademecum* citeert, geldt hetzelfde voor de mogelijkheid het dossier in dit kader voor te leggen aan een Commissie van advies voor vreemdelingen. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de omstandigheid dat de verwerende partij *in casu* geen toepassing heeft gemaakt van deze instructie.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verwerende partij oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de

vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde middel, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

2.4 Ten overvloede dient erop gewezen dat waar de verzoekende partij de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting aanvoert, de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, kan enkel in het raam van de zorgvuldigheidsplicht vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit betekent *in casu* niet dat zij mondeling diende te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten ter gelegenheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met bewijsstukken te staven.

De hoorplicht houdt als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (*cf.* RvS 15 februari 2007, nr. 167 887 en OPDEBEEK, I., "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel, met name het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Het gehoord worden van de verzoekende partij diende *in casu* dan ook niet plaats te vinden. Te dezen kan de verzoekende partij hoe dan ook niet op een dienstige wijze de schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Specifiek wat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel betreft, dient opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het aspect van het middel gesteund op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

2.5 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, naast de opgeworpen schending van de formele motiveringsverplichting *sub* punt 2.2 van dit arrest, aanvoert dat deze als *accessorium* van de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

Het enig middel is in alle onderdelen ongegrond.

2.6 Er dient verder op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan

verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 11 juni 2012 met betrekking tot het door de verzoekende partijen ontwikkelde middel als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissingen in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissingen werden formeel gemotiveerd.

Voorts wordt erop gewezen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan en niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980.

De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. De middelen van de verzoekende partij lijken bijgevolg niet dienstig.

De verzoekende partij voert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten geen middel aan.”

2.7 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 juni 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar zij tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Naar aanleiding van dit verzoek tot horen, wordt ter terechtzitting van 9 augustus 2012, middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij stelt te volharden.

2.8 Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 9 augustus 2012 slechts stelt te volharden, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 11 juni 2012 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Met een loutere verwijzing naar de schriftelijke opmerkingen in het verzoek tot horen kan dan ook geen rekening gehouden worden. In de mate waarin zij bij de stelling, zonder meer, te volharden, doelt op haar inleidend verzoekschrift, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende het door haar aangevoerde enig middel. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. Bij het zonder meer volharden in haar inleidend verzoekschrift kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond aangaande het enig middel van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwens-

beginsel en “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht (audi et alteram pars)*”, niet kan worden aangenomen.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Het enig middel is in alle onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN